

Конкурс

„Силата на българския дух – памет и вяра”

Родино моя! Мъченице моя! Свят мой! Колко ли пъти си падала, колко крака са тъпчели снагата ти, колко врагове са пили вода от изворите ти, проливали са кръвта на децата ти, слагали са ръка на земята ти, грабели са богатствата ти!

Но ти всеки път си се изправяла, защото духът ти е непобедим и вярата ти в утрешния ден – безгранична. Силата ти е в изправената глава на твоя народ, помнеш миналото и вярващ в бъдещето; в прекрасните му песни и танци; в детските ръце, нарисували своето семейство; в красивите млади умове, прославящи името ти.

Ти си силна – като снежните върхове на планините, като буйните води на реките, като мощните вълни на морето. Силни са ръцете ти, с които прегръщаш народа ти, силни са думите ти, с които го утешаваш, силна е паметта ти. Помниш великия Аспарух, намерил нова земя за българите; помниш цар Борис, обединил народа ти с обща вяра; помниш Асен и Петър, повели родолюбиви българи на борба и ти дали ново начало; помниш цар Самуил и ослепената му армия; помниш предателя на Левски, помниш, помниш.. Помниш цялата си история с върховете и паденията. И как иначе? Коя майка не помни успехите и грешките на децата си? Помниш и прощаваш, за да те има – да се вее

знамето ти, да звучи химнът ти, да те наричат „родино моя” и да те обичат.

Ти си смела – като лъвовете от герба ти, като извезаните от Райна Княгина думи „Свобода или смърт” на знамето ти, като хилядите българи, дали живота си за твоята свобода. Своята смелост си предала на децата си: на Паисий, написал първата българска история; на Раковски, създал първата българска легия; на Бенковски, повел хвърковатата си чета на бой с турците; на Апостола, създал революционни комитети по цялата ти земя; на батакчани, разтърсили цяла Европа с трагедията си. Смели са хайдутите, оставили роден дом и излезли в Балкана в името на една велика идея; четниците, грабнали пушките и преминали Дунава, за да се бият за теб; опълченците, защитили Шипка; войниците при Дойран и Сливница, загинали с твоето име на уста.

Ти си непоколебима – като орелът във висините, като еделвайса по върховете на Пирин, като кокичето, което пробива леда и довежда пролетта. Твърд и непоколебим е народът ти: царете ти, които водят войни с враговете, за да те защитят; учители и апостоли, които събуждат потъналия в робски сън български дух; свещеници, които се борят за самостоятелна Българска патриаршия; децата, които четат и пишат на роден език със свои букви, завещани от Кирил и Методий. Четат, пишат и мечтаят: да живеят в свободна страна, знамето ѝ, чисто и неопетнено, да се развява гордо, да има хляб

за всички, да няма войни и нещастни хора. Сутрин да се събуждат без страх, да играят под чисто небе, да се радват на детството си, да бъдат обичани и да даряват обич. А вечер, уморени от изминалия ден, да заспиват щастливи.

Ти си упорита – като слънцето, което пробива облаците и огрява земята ти, като вятъра, носещ прохлада в летния зной, като птиците, възвестяващи новия ден. Как иначе би запазила своята идентичност – своя език и вяра, фолклор и обичаи; би се изправила от пепелта на петвековно робство и би заявила своята воля за независимост. С твоята упоритост децата ти те превръщат в промишлена страна само за няколко десетилетия и ти заемаш достойно място сред европейските държави; откриват нови училища и читалища; изпращат млади, амбициозни ученици за студенти в най-добрите университети в Европа. Единствено войните спъват твоето развитие, нанасят огромни щети на стопанството ти, но твоят несломим дух отново те повежда напред.

Ти си горда – като върховете на Стара планина, като водите на Дунав и Марица, като децата ти с гордо вдигнати глави. Гордо носят името българи, високо вдигат знамето ти, разнасят по света славата ти. Горда си със своите красиви умове – с постиженията им в областта на математиката, физиката и астрономията, с медалите от състезания и конкурси. А когато, грейнали в народните носии, пеят и танцуват, те обхваща неподправено умиление

– това са твоите деца, ти ги обичаш и би направила всичко за тях. Горда си, че знаят кои са, помнят миналото ти и вярват в бъдещето ти на достойна европейска страна, част от едно голямо семейство, в което всички се подкрепят.

Родино моя, Българийо! Ти ме научи да вярвам в теб, в твоите сили и способности – нашите сили и способности. Ние учим твоята история, помним героите ти – обикновени хора, поставили живота си в краката ти, за да стоиш здраво на тях. Ако силен вятър се опита да те пречупи, ние ще те защитим с любовта в сърцата си; с вярата си, че теб винаги ще те има и нашите деца ще носят твоето име. Защото вярваме, че ти си силна, смела, непоколебима, упорита и горда!

Ти си наша, родино моя! С твоята красива природа – планините с непристъпните си върхове, равнините с ширналите се поля, реките с непокорните води, с бистрите като огледало езера. Наша си със славното си минало, трудно настояще и бъдеще, каквото ние, твоите деца, ще изградим. Бъди винаги до нас, за да бъде пътят ни по-лесен! Ние помним и вярваме и в това е силата ни!

Пламена Светославова Петрова
ученичка от 10. клас
на БСУ „Д-р Петър Берон” – гр. Прага